

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **M. Y.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 2 A 10/2015 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2015, č. j. CPR-19975-2/ČJ-2014-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též jen „Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy“) ze dne 2. 11. 2014, č. j. KRPA-218065-44/ČJ-2014-000022 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce [dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na šest měsíců, a doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu

v Praze žalobou; městský soud svým rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 2 A 10/2015 - 26, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku městský soud nejprve shrnul obsah správního spisu a průběh řízení před správními orgány a uvedl, že nesdílí stanovisko žalobce, dle kterého správní orgány náležitým způsobem nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nepanovaly pochybnosti. Připomněl, že žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2005 na základě dlouhodobého víza za účelem studia. Jeho pobyt byl založen nejprve povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia, později povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a naposledy povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, jehož platnost měla skončit dne 4. 1. 2012. O prodloužení doby platnosti naposledy zmíněného povolení žalobce požádal dne 20. 12. 2011, avšak jeho žádost byla ke dni 3. 12. 2013 pravomocně zamítnuta. Po dobu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobýval žalobce na území České republiky na základě fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V průběhu této doby požádal (dne 15. 5. 2013) o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát však za účelem zaměstnání, a dále (dne 3. 7. 2013) požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, avšak ani jedné žádosti nebylo vyhověno. Podstatné podle městského soudu je, že žalobci ani jedna z těchto dvou žádostí nezaložila (další) fikci oprávněného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Současně platí, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 69 odst. 2 téhož zákona.

Městský soud na výše uvedeném skutkovém a právním podkladě shrnul, že žalobce od 4. 12. 2013 pobýval na území České republiky neoprávněně, na čemž nemohlo ničeho změnit ani to, že dne 15. 5. 2013 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 42 odst. 1 téhož zákona, a že dne 3. 7. 2015 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu. Na území České republiky tedy legálně pobýval jen v období od 20. 3. 2014 do 18. 4. 2014 a od 19. 5. 2014 do 2. 6. 2014, a to na základě dvou výjezdních příkazů; naopak v období od 3. 12. 2013 do 19. 3. 2014, od 19. 4. 2014 do 18. 5. 2014 a od 3. 6. 2014 dále byl jeho pobyt na území České republiky neoprávněný, čímž žalobce zcela naplnil důvody správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud tudíž odmítl přistoupit na argumentaci, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vůči žalobci nepřiměřené a že nebyla dostatečně zohledněna jeho dobrá víra či ochota spolupracovat se správními orgány. Vyslovil naopak názor, že se žalobce ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy dostavil teprve pod tlakem okolností, kdy mu Ministerstvo vnitra – Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců (dále jen „OAMP“) odmítlo vydat překlenovací vízum.

Městský soud se s žalobcem neztotožnil ani v názoru, že správní orgány dostatečně neposoudily zásah rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že správní orgány vycházely především ze skutečností, které žalobce během správního řízení sdělil, a to, že nežije ve společné domácnosti s českým občanem či občanem EU, ani vůči nikomu takovému nemá vyživovací nebo obdobnou povinnost. Nadto žalobcova rodina (jeho rodiče a bratři) žije v Turecku, a lze tak mít za to, že se

žalobce má kam vrátit a že jeho vztahy s vlastí nejsou zcela zpřetrhány. Z obou správních rozhodnutí je dále zřetelné, že správní orgány posoudily též věk žalobce, délku jeho pobytu na území České republiky i délku neoprávněného pobytu, a v tomto kontextu dospěly k závěru, že vyhoštění na dobu šesti měsíců je zcela odpovídající okolnostem daného případu. Městský soud v této souvislosti podotkl, že vyhoštění nemá sankční charakter, ale vyjadřuje zájem státu na tom, aby se cizinec na jeho území nezdržoval. Z tohoto důvodu nemusí být v jeho výrokové části vyjádřena konkrétní hypotéza, uvedená v § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale postačí, aby z odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění bez jakýchkoliv pochyb vyplývalo, z jakých důvodů je cizinci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo; v souzené věci bylo žalobci správní vyhoštění uloženo za to, že opakovaně pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu.

Ani lhůtu k opuštění území v délce 30 dnů nepovažoval městský soud za nepřiměřeně krátkou; odvíjela se od zjištění, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, a jak sám připustil, má i dostatek finančních prostředků k vycestování. Rovněž chyba v psaní, spočívající v uvedení nesprávného data podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, nemohla podle mínění městského soudu založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud závěrem považoval za nepřípadný i odkaz žalobce na jiné rozhodnutí týkající se jeho osoby, jež je předmětem přezkumu u tohoto soudu pod sp. zn. 1 A 7/2015. Ze všech výše uvedených důvodů nepochyboval, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a proto není důvod nahlížet na rozhodnutí žalované jako na nezákonné.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel vytýká rozsudku městského soudu především nepřezkoumatelnost. Ačkoli rozsudek budí zdání důkladnosti, tento dojem je vyvolán pouze opakujícími se detailními popisy skutkového stavu; právnímu rámci věci a výkladu pro věc relevantních právních předpisů se však srovnatelné pozornosti nedostává. V rozsudku dále absentují konkrétní úvahy, proč městský soud považuje pobyt stěžovatele po nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za neoprávněný; odůvodnění rozsudku se omezuje na pouhá nesystematická konstatování, zatímco hlubší úvahy nad touto otázkou městský soud nerozvíjí. Městský soud rezignoval rovněž na srozumitelné zdůvodnění, proč v případech žádostí o udělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců nevzniká tzv. „fikce oprávněného pobytu“.

V konkrétní rovině pak stěžovatel, ve shodě s dříve uplatněnou argumentací, pokládá za klíčové, že dne 20. 12. 2011 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců, dne 15. 5. 2013 žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 téhož zákona a dne 3. 7. 2013 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu; o dvou posledně jmenovaných žádostech přitom nebylo dosud pravomocně rozhodnuto a správní orgány v řízeních opakovaně vydávaly nezákonná rozhodnutí, což koliduje se zásadou hospodárnosti a efektivity [§ 6 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)]. Co se týče fikce oprávněného pobytu, trvá stěžovatel na tom, že výklad klíčového ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v žádném případě není jednoznačný, o čemž svědčí například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, z něhož se podává, že toto ustanovení je nutné analogicky aplikovat i v řízeních o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 zákona o pobytu cizinců. I kdyby však nebylo možné vztáhnout ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na případy žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 tohoto zákona, měl se městský soud náležitě zabývat všemi okolnostmi nyní souzeného případu a ve vztahu k nim zhodnotit přiměřenost správního vyhoštění.

Stěžovatel rozporuje i závěr městského soudu, že nesplnil podmínky pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, neboť jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla podána v rozporu s ustanovením § 69 zákona o pobytu cizinců. Namítá, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána dne 3. 7. 2013, tedy jednoznačně v době, kdy byl k jejímu podání oprávněn. Žádost o povolení k trvalému pobytu navíc podal v režimu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoli § 66 téhož zákona. Věcná argumentace městského soudu, odkazující na § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž na stěžovatele působí nejen nesprávně, ale také nesrozumitelně a nepřehledně. Stěžovatel dodává, že pokud by k podání žádosti oprávněn nebyl, muselo by být řízení o jeho žádosti ukončeno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, což se ale nestalo.

V návaznosti na to stěžovatel opakuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění pokládá za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť i kdyby platilo, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců nezakládá fikci oprávněného pobytu, správní vyhoštění je nepřiměřené vzhledem k dopadu do jeho soukromého života. Stěžovatel znovu opakuje, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu splňoval podmínky pro jeho udělení, a pokud by správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, musely by rozhodnutí o této žádosti vydat nejpozději dne 12. 9. 2013, tedy uplynutím zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí [§ 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců]. Správní orgány postupovaly nezákonně rovněž v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců, které bylo přerušeno do doby, než bude rozhodnuto o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; stejně tak bylo přerušeno i řízení o povolení k trvalému pobytu, avšak následně byla obě rozhodnutí o přerušení řízení zrušena. Důsledkem postupu, který správní orgány v těchto řízeních zvolily, je oddalování konečného rozhodnutí o obou žádostech do doby, kdy stěžovatel pozbude jakékoli oprávnění k pobytu na území České republiky, což je podle stěžovatelova názoru neslučitelné se základními zásadami ovládajícími správní řízení. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti omezila na odkaz na svá předchozí podání a na vyjádření souhlasu se závěry napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením námitek kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat dosavadní průběh správního řízení o vyhoštění, jež je nyní předmětem přezkumu, a rovněž průběh dalších řízení, která se souzenou věcí souvisejí. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel do České republiky přicestoval v roce 2005 na základě dlouhodobého víza za účelem studia. Jeho následný pobyt byl založen nejprve povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia (od 1. 8. 2006 do 31. 7. 2009), později povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (od 11. 8. 2009 do 4. 12. 2009) a naposledy povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (platným od 5. 1. 2010 do 4. 1. 2012). O prodloužení doby platnosti naposledy zmíněného povolení stěžovatel požádal dne 20. 12. 2011, avšak jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 14. 1. 2013, č. j. OAM-90693/DP-2011, neboť OAMP měl za to, že stěžovatel neplní účel, k němuž bylo povolení vydáno. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), Komise jej dne 2. 12. 2013 svým rozhodnutím č. j. MV-35734-3/SO-2013 zamítla; toto rozhodnutí nabylo právní moci ke dni 3. 12. 2013. Po dobu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobýval stěžovatel na území České republiky na základě fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V průběhu běhu této doby požádal (dne 15. 5. 2013) o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát však za účelem zaměstnání, a dále o vydání povolení k trvalému pobytu (dne 3. 7. 2013), nicméně z předloženého spisu není bez pochybností jasné, zda vůbec (a případně jak) o nich bylo rozhodnuto. V průběhu řízení o kasační stížnosti předložil stěžovatel zdejšímu soudu rozhodnutí Komise ze dne 2. 12. 2013, č. j. MV-86446-3/SO-2013, kterým bylo zrušeno usnesení OAMP ze dne 16. 5. 2013, č. j. OAM-24877-5/DP-2013, o přerušení řízení o žádosti stěžovatele o změnu účelu dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání ze dne 15. 5. 2013. Při vydání usnesení o přerušení řízení vycházel OAMP z názoru, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je předběžnou otázkou pro řízení o vydání (respektive o změně) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, avšak Komise se s tímto náhledem neztotožnila a dospěla k závěru, že se jedná o dvě naprosto odlišná řízení, která spolu nikterak nesouvisí. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel zamýšlel Nejvyššímu správnímu soudu předložit i rozhodnutí Komise, jímž se ruší usnesení OAMP o přerušení řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, nicméně takové rozhodnutí k doplněné kasační stížnosti přiloženo nebylo; patrně nedopatřením se přílohou doplněné kasační stížnosti stalo rozhodnutí Komise ze dne 19. 3. 2015, č. j. MV-74993-4/
SO-2014, týkající se jiné osoby než stěžovatele (p. N. O., roz. D.).

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává mj. důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně nepřezkoumatelnosti, spočívající v nedostatku důvodů soudního rozhodnutí; zdejší soud přitom již konstantně judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li

k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Námitka nepřezkoumatelnosti přitom spočívá dílem v obecném tvrzení, že městský soud nekoncipoval své rozhodnutí příliš přesvědčivě, omezil-li se na opakování skutkových zjištění a rezignoval-li na podání výkladu právního rámce souzené věci, dílem v konkrétněji formulovaných výhradách, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí nepodal srozumitelný výklad ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 45 téhož zákona, ani hlubší vysvětlení, proč stěžovatelův pobyt na území České republiky pokládá za neoprávněný.

Nejvyšší správní soud se problematikou nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí již v minulosti opakovaně zabýval (například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64; citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V těchto rozsudcích podal, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského (zde městského) soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín je nutno podřadit nedostatek důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

Zaměří-li Nejvyšší správní soud svou pozornost na konstrukci odůvodnění napadeného rozsudku, je nucen uznat, že přinejmenším první stěžovatelova výhrada má své opodstatnění. Podstatná část rozsudku se skutečně soustředila jen na (ne zcela systematicky členěné) shrnutí skutečností plynoucích ze správního spisu a na popis rozhodných skutkových okolností. Podrobnému shrnutí skutkových okolností jistě nelze principiálně ničeho vytknout za situace, kdy tato část odůvodnění co do svého rozsahu koresponduje s pasážemi věnovanými právnímu hodnocení věci a výkladu relevantních právních předpisů. V dané věci se však sporadická a poměrně lapidární vyjádření městského soudu k aplikaci konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců v obsáhlých popisech skutkového děje a průběhu správního řízení poněkud ztrácejí, nadto městský soud na nejednom místě nekonzistentně přechází od jednoho ustanovení zákona o pobytu cizinců k jinému. Struktuře odůvodnění neprospívá ani rezignace na uspořádání textu do kratších odstavců, díky kterému by městský soud mohl snáze sledovat jednotlivé argumentační linie tak, aby korespondovaly uplatněným žalobním námitkám.

Nejvyšší správní soud nicméně nemá za to, že by tento (svou povahou spíše systematický) deficit odůvodnění byl natolik zásadní, aby naplnil definici

nepřezkoumatelnosti tak, jak byla podána ve výše citovaných rozhodnutích. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí je totiž klíčové, zda městský soud podal ke konkrétním žalobním námitkám alespoň stručné a srozumitelné vysvětlení a zda je z odůvodnění jeho rozsudku jako celku zřejmé, jakými úvahami byl veden a do jakých závěrů jeho úvahy nakonec vyústily. K minimálním kvalitám odůvodnění soudního rozhodnutí se ostatně v minulosti zdejší soud opakovaně vyslovil například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130, v němž uvedl, že *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ Obdobně se z rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že *„[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.*“

Právě optikou citovaných rozhodnutí zdejší soud nahlíží na ostatní (konkrétněji formulované) výhrady vůči odůvodnění napadeného rozsudku, jež mají dle mínění stěžovatele zakládat vadu uvedenou v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Co se týče důvodů, pro které se městský soud domníval, že pobyt stěžovatele na území České republiky nebyl od právní moci rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu již oprávněný, lze odkázat na stranu sedmou odůvodnění napadeného rozsudku. Zde městský soud vyslovil, že žádost stěžovatele o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 45 zákona o pobytu cizinců nezakládá fikci oprávněného pobytu na území České republiky (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Městský soud sice připustil, že se fikce oprávněného pobytu (založená žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání) vztahovala i na jeho žádost o změnu dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, nakonec však vyjádřil přesvědčení, že tato fikce trvala pouze do doby pravomocného skončení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ačkoli způsob, jakým městský soud tuto myšlenku formuloval, je poněkud neobratný a pro plnou preciznost by si žádal podrobnější rozvedení, je zřetelné, že právě na tomto základě městský soud dovodil, že se stěžovatel dne 3. 6. 2014, kdy se dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a kdy bylo zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění, zdržoval na území České republiky neoprávněně. Tento neoprávněný pobyt přitom započal datem 4. 12. 2013 (a s drobnými přestávkami nadále trval), neboť fikce oprávněného pobytu stěžovateli skončila nejpozději ke dni 3. 12. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí OAMP o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Pokud jde o absentující vysvětlení, z jakého důvodu nelze ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců analogicky aplikovat i na řízení o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 téhož zákona, souhlasí Nejvyšší správní soud se stěžovatelem, že takový zevrubný rozbor v napadeném rozsudku skutečně chybí, a proto v tomto směru kvalita odůvodnění napadeného rozhodnutí osciluje na samé hranici přezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud nicméně upozorňuje, že problematika aplikace § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců již byla nedávno vyřešena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32 (podrobněji viz dále), a to ve prospěch závěru, který (byť ve velmi stručné podobě) v napadeném rozsudku předestřel i městský soud. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud naznal, že by bylo v rozporu s principem procesní ekonomie rušit napadený rozsudek jen za tím účelem, aby v dalším řízení městský soud doplnil argumentaci ve smyslu již vysloveného právního názoru, vyjádřeného ve výše citovaném rozsudku pátého senátu, od něhož není důvod se odchylovat ani v nyní projednávané věci. Nadto zdejší soud k problematice nepřezkoumatelnosti již tradičně judikuje, že nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí pojmově předpokládá deficit takového významu a takové intenzity, jakým je například úplné opomenutí některého žalobního bodu či přehlédnutí podstatných skutečností vyplývajících ze spisu, vedoucí ve svých důsledcích ke zpochybnění celkové logické konstrukce (*ratia decidendi*) napadeného rozhodnutí, tedy jeho nosných důvodů. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že vytýkaný nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku lze překlenout a je možné přikročit k vypořádání námitek spadajících pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem).

Co se týče aplikace ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, touto otázkou se zdejší soud zabýval nejen v naposledy zmiňovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, ale i v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, jehož se na podporu svého procesního postoje dovolával stěžovatel.

V rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, Nejvyšší správní soud vyložil, že ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se užije i tehdy, pokud cizinec pobývající na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě stanovené odstavcem prvním a před rozhodnutím o této žádosti uplyne doba platnosti víza. Jelikož ze samotného § 47 zákona o pobytu cizinců, ani z jiných ustanovení tohoto zákona či ze systematiky jeho oddílu třetího, dílu čtvrtého, hlavy třetí, části první nelze dovodit, že by uvedené ustanovení dopadalo pouze na situace, kdy cizinec pobývající na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů žádá o povolení k dlouhodobému pobytu na základě stejného účelu, za nímž bylo uděleno předchozí vízum, sedmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud stěžovatelka pobývala na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů a požádala o povolení k dlouhodobému pobytu během lhůty stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, splnila všechny podmínky pro aplikaci § 47 odst. 2 téhož zákona. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenal, že i pokud by stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu (tedy nikoliv víza k pobytu nad 90 dnů), bylo by § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nutné analogicky aplikovat, přestože na tyto případy přímo nedopadá; situace cizince, který pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a cizince, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je totiž z hlediska účelu zmíněného ustanovení zcela srovnatelná.

V nyní posuzované věci stěžovatel na území České republiky pobýval naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, platného od 5. 1. 2010

do 4. 1. 2012, o jehož prodloužení požádal dne 20. 12. 2011, tedy v rámci běhu lhůty uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O aplikaci § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatelovy žádosti ze dne 20. 12. 2011 přitom mezi účastníky řízení sporu nebylo a není. Až potud je tedy skutková situace obdobná případu, který byl řešen v rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 7 As 96/2011.

Pokud však jde o další kroky, které stěžovatel podnikl k legalizaci svého pobytového statusu na území České republiky, ty vykazují mnohé shodné rysy s případem, který zdejší soud posuzoval ve výše zmíněné věci sp. zn. 5 Azs 98/2015. Předmětem tohoto rozhodování byla otázka, zda se § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (znovu) uplatní též tam, kde žadatel podá (další) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (respektive žádost o povolení dlouhodobého pobytu) v době, kdy u něj již platí jen fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k jednoznačnému názoru, že tomu tak není. K vysvětlení svého postoje nejprve zrekapituloval, že podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (respektive v případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné). Podle § 47 odst. 2 téhož zákona přitom platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Ze znění § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, jak byl výše citován, tedy jednoznačně plyne, že fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena pouze s případy, kdy byl cizinci pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b a § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců), respektive (jako je tomu v nyní posuzované věci) na základě povolení k dlouhodobému pobytu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73), a cizinec si ve stanovené době požádal o povolení k dlouhodobému pobytu, respektive podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců však nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popřípadě na základě žádosti o změnu jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí pouhá fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přijetí opačné argumentace by bylo nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, ale i s jeho výslovným zněním, a v neposlední řadě by vedlo ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí mohlo docházet k nikdy nekončícímu řetězení fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud obdobnou optikou nahlíží i na situaci, kdy cizinec podá až v době trvající fikce oprávněného pobytu žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Nejprve je na místě uvést, že podle § 68 odst. 1 tohoto zákona se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci na jeho žádost po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Do doby nepřetržitého pobytu se započítává doba pobytu cizince na

území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany [§ 68 odst. 2, věta první zákona o pobytu cizinců]. Podle § 69 odst. 5, věty před středníkem zákona o pobytu cizinců se žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 téhož zákona podává k Ministerstvu vnitra, pokud cizinec na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu [kterým se myslí zákon č. 365/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a zákon č. 216/2002 Sb., o ochraně státních hranic České republiky a o změně některých zákonů (zákon o ochraně státních hranic)]. Ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců současně umožňuje, aby ministerstvo udělilo tzv. „vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území“ cizinci, který v době platnosti oprávnění pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 téhož zákona oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Na podkladě výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců a s přihlédnutím k závěrům uvedeným v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, nezbývá než konstatovat, že k tomu, aby bylo možné považovat žádost stěžovatele o trvalý pobyt za oprávněnou, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 69 odst. 5 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců hovořit. Rovněž ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, umožňující udělit cizinci vízum za účelem strpění pobytu, předpokládá, že žádost o trvalý pobyt byla podána ještě v době platnosti pobytového statusu, nikoli v době, kdy se platnost (a oprávněnost) pobytu cizince na území již pouze konstruuje jako právní fikce pro účely neskončeného správního řízení. Důvody pro preferenci takto podaného zužujícího výkladu spatřuje Nejvyšší správní soud nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v hrozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změní teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku „nekončící fikce oprávněného pobytu“ vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřeném výkladu výše zmíněných právních předpisů.

Je nicméně třeba na tomto místě připomenout, že řízení o stěžovatelově žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, včetně posouzení podmínek pro udělení víza za účelem strpění jeho pobytu na území, není a nemůže být předmětem tohoto soudního řízení, neboť v něm je přezkoumávána zákonnost řízení o správním vyhoštění stěžovatele.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i když městský soud ve svém rozsudku, v souvislosti s problematikou udělení tzv. „víza za účelem strpění pobytu“, skutečně neodkazuje na správný odstavec § 69 zákona o pobytu cizinců (namísto odstavce pátého zmiňuje odstavec druhý, který se týká žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu, odůvodněných humanitárními či jinými důvody zvláštního zřetele hodnými,

případně zájmem České republiky na pobytu cizince na jejím území nebo zájmem na společném soužití cizinců), má zdejší soud za to, že tato marginální nepřesnost nemůže mít vliv na *racio decidendi* napadeného rozsudku, tedy na klíčové úvahy a nosné důvody, z nichž závěry městského soudu vyvěrají.

Na výše uvedeném základě proto Nejvyšší správní soud shrnuje, že shodně s městským soudem nemá pochybnosti o tom, stěžovatel pobýval v době od 4. 12. 2013 (tj. poté, co nabylo právní moci negativní rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) na území České republiky legálně pouze v období od 20. 3. 2014 do 18. 4. 2014 a od 19. 5. 2014 do 2. 6. 2014, a to na základě dvou výjezdních příkazů; naopak v období od 4. 12. 2013 do 19. 3. 2014, od 19. 4. 2014 do 18. 5. 2014 a konečně v období od 3. 6. 2014 dále byl jeho pobyt na území České republiky neoprávněný, čímž byla naplněna skutková podstata správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Namítá-li dále stěžovatel, že se městský soud a správní orgány nezabývaly dostatečně hodnocením přiměřenosti správního vyhoštění, ani této námitce nelze dát za pravdu. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje cizince, který na území pobývá bez víza, ačkoli k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, vyhostit až na tři roky. Správními orgány zvolená doba šesti měsíců, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se tedy nachází spíše u spodní hranice zákonem stanoveného rozpětí, a proto již na první pohled nevzbuzuje dojem nepřiměřenosti. To ostatně potvrzuje i odůvodnění obou správních rozhodnutí. Správní orgány zejména zohlednily, že stěžovatel na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu opakovaně a vědomě (byť tato vědomost a opakovanost měla zřejmě původ v zastávání neopodstatněného a neudržitelného výkladu zákona o pobytu cizinců, který se stěžovateli jevil být pro jeho osobu příznivý). Toto odůvodnění akceptoval i městský soud a ani soud zdejší nevidí důvod, proč se od jeho názoru odchýlit. Není rovněž pochyb o přiměřenosti třicetidenní lhůty pro vycestování, kterou správní orgány stanovily s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel má platný cestovní doklad i dostatek finančních prostředků k odcestování. I v tomto směru se tedy Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s náhledem městského soudu a námitku nepovažuje za důvodnou.

Pokud jde o námitku nepřiměřených dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, ta je v kasační stížnosti formulována pouze velmi stručně a obecně, a proto na ni zdejší soud může reagovat jen s obdobnou mírou podrobnosti. Je předně vhodné připomenout judikaturou ustálený přístup českých správních soudů k problematice možných dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75, a rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89, publikovaný pod č. 1230/2077 Sb. NSS), jakož i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, (rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39) *Nunez proti Norsku* (rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70), *Konstantinov proti Nizozemsku*, (rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52), či *Üner proti Nizozemsku* (rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99). Z citované judikatury je zřejmé, že mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz,

patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti); a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince). Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35). Jinak řečeno, ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nenabízí žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění; jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejíž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.

Není pochyb o tom, že se městský soud v napadeném rozsudku věnoval shora vyjmenovaným kritériím nejen v obecném rámci, ale i v konkrétní rovině. Zdejší soud připouští, že zhodnocení dopadů vyhoštění je jak v obou správních rozhodnutích, tak i v napadeném rozsudku poměrně lapidární, tato stručnost však pramení z veskrze nekomplikovaného stěžovatelova příběhu. Obsah jeho žaloby i kasační stížnosti je vesměs konzistentní s výpovědí, kterou podal před správním orgánem prvního stupně, a proto, jak již bylo uvedeno k předchozím námitkám, nepanovaly ani před správními orgány, ani před soudy rozumné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Nad rámec závěrů, které v napadeném rozsudku vyslovil městský soud, lze doplnit, že v souzené věci nemohlo mít správní vyhoštění dopad ani na rodinné, ani na sociální a kulturní vazby stěžovatele, neboť existenci takových vazeb stěžovatel ve správním řízení ani netvrdil. Podaná výpověď naopak naznačuje, že rodinné a sociální vazby má stěžovatel spíše ve své vlasti a že se v České republice významnějším způsobem neetabloval. Při poměřování práva na soukromý a rodinný život cizince na straně jedné, a zájmu státu na dodržování právních předpisů na straně druhé, to byla právě nízká míra integrace stěžovatele do české společnosti, která indikovala, že vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do stěžovatelovy osobní sféry ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Při porovnání této nízké míry integrace, s přihlédnutím k dalším kritériím (jako je rodinný stav stěžovatele, jeho nízký věk a příznivý zdravotní stav), je závěr žalované (aprobovaný městským soudem), že zájem na dodržování českých právních norem převažuje nad zájmem na ochraně soukromého a rodinného života stěžovatele, naprosto udržitelný.

Konečně, co se týče námitek poukazujících na nedostatky řízení o žádostech stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a povolení k trvalému pobytu, zejména na údajné účelové obstrukce ze strany příslušných správních orgánů či na průtahy a nedodržení lhůt uvedených v § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, zde nezbývá zdejšímu soudu než konstatovat, že ani jedno z těchto řízení nebylo předmětem přezkumu před městským soudem a ze shodných důvodů nemůže být

předmětem přezkumu ani v řízení před soudem zdejším. Navíc se stěžovatelem uplatněná argumentace již poněkud vzdaluje základnímu interpretačnímu problému, jemuž se zdejší soud v podrobnostech věnoval výše.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu